

РЕШЕНИЕ

№ 8320

гр. София, 20.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 20.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6216** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по предявени от [фирма] /с предишно наименование [фирма]/ по съединени адм. дела № 6216/19 г. и № 6215/19 г., по описа на АССГ, два обективно съединени иска с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, против Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР) за присъждане на обезщетение за имуществени вреди от отменено Наказателно постановление № НП-216/30.01.2015 г., издадено от председателя на КЕВР, в размер на 1356 лв., представляващи разноски за процесуално представителство на дружеството по нахд № 338/2015 г. по описа на Районен съд [населено място] и в размер на 1356 лв. разноски за процесуално представителство на ищеца по кнахд № 126/2016 г. по описа на Административен съд [населено място], ведно със законната лихва върху тях, считано от датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на наказателното постановление (03.06.2016 г. – съобразно изменението на иска, допуснато в о.с.з. на 20.11.2019 г.), до окончателното изплащане на сумите.

В исковата молба се поддържа, че с решение № 21/17.02.2016 г., постановено по нахд № 338/2015 г. по описа на Районен съд [населено място] е отменено като незаконосъобразно наказателно постановление № НП-216/30.01.2015 г. на председателя на КЕВР, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лева. Въззивното решение е оставено в сила с решение № 169/03.06.2016г.

на Административен съд [населено място], постановено по кнахд № 126/2016 г.

Ищецът твърди, че за правна защита, съдействие и процесуално представителство във връзка с оспорването на посоченото по-горе наказателно постановление пред районен и административен съд, е заплатил на Адвокатско дружество „В., Ж. и Партньори“ за всяка от съдебните инстанции адвокатско възнаграждение в размер на по 1 356 лева, с включен ДДС. Счита, че са налице предпоставките на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за възстановяване на претърпените имуществени вреди, равняващи се на направените разноски за договорено и платено адвокатско възнаграждение за защита по съдебен ред срещу отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление.

Доводите се поддържат в хода на съдебното производство от упълномощен процесуален представител. Направено е искане за присъждане на разноски по представен списък по чл. 80 ГПК. Представени са писмени бележки.

Ответникът, в писмен отговор и в хода на устните състезания оспорва исковите претенции като неоснователни и недоказани. Развива подробни съображения. Алтернативно взема становище за несъразмерност на адвокатското възнаграждение, изплатено в хода на административнонаказателното производство, с фактическата и правна сложност на делото. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от ищеца в настоящото производство. Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, чрез своя представител, изразява становище за основателност на исковите претенции и предлага уважаването им в пълен размер.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, намира за установено следното:

Видно от приложеното за послужване нахд № 338/2015 г. по описа на Районен съд [населено място], с решение № 21/17.02.2016 г. е отменено като незаконосъобразно наказателно постановление № НП-216/30.01.2015 г. на Председателя на ДКЕВР /сега КЕВР/, с което на [фирма] /сега [фирма]/ е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лева. По делото е приложено пълномощно (л. 191 гръб от приложеното нахд № 338/2015 г. по описа на РС Бяла), с което [фирма] е упълномощило Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ да оказва правна защита и процесуално представителство пред всички съдебни органи, в т.ч. всички съдилища на територията на РБ без ограничения във връзка с производства, по които [фирма] е или ще бъде страна. Пълномощното е общо, с нотариална заверка на подписите и достоверна дата - 13.03.2014 г. С пълномощно (л. 191 от приложеното нахд) Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ е преупълномощило адвокат за оказване на правна защита, съдействие и процесуално представителство по посоченото по-горе нахд. По делото е проведено едно открито съдебно заседание с участието на адвокат, представляващ жалбоподателя, който е депозиран и писмени бележки.

По жалба на КЕВР срещу посоченото въззивно решение е образувано кнахд № 126/2016 г. по описа на Административен съд Русе. По същото е депозиран писмен отговор. Проведено е едно открито съдебно заседание, в което ищцовото дружество е представлявано от адвокат.

С решение № 169/03.06.2016г. на Административен съд [населено място], постановено по кнахд № 126/2016 г., е оставено в сила решение № 21/17.02.2016 г. на Районен съд Бяла, постановено по нахд № 338/2015 г., с което е отменено наказателно постановление № НП-216/30.01.2015 г. на председателя на ДКЕВР /сега КЕВР/.

Пред настоящата инстанция са представени договори за правна защита и съдействие

№ 4562/20.04.2015 г. и № 7950/04.04.2016 г. /л. 25 от настоящото дело и л. 25 от присъединеното адм.дело № 6215/2019 г. на АССГ/, по силата на които [фирма] е възложило на Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ да осъществява правна защита и процесуално представителство във връзка с действия по обжалване по реда на ЗАНН на наказателно постановление № НП-216/30.01.2015 г. на Председателя на ДКЕВР /сега КЕВР/ пред първата инстанция и съответното решение – пред касационната, срещу възнаграждение в размер на по 1356 лева, което следва да бъде заплатено по банков път по посочена в договора сметка в [фирма] в 10-дневен срок от издаване на фактура по договора. Процесуалното представителство във въззивното и касационното производство е осъществено въз основа на общото пълномощно с нотариална заверка на подписите от 13.03.2014 г. Издадени са предвидените в договорите фактури: № 0...4986/20.04.2015 г. и № 0...8573/04.04.2016 г., а договорените възнаграждения са платени, видно от представените платежни нареждания за кредитен превод и отчети по сметка, съответно на 29.04.2015 г. и на 14.04.2016 г.

Въз основа на изложеното, съдът приема за успешно проведеното от ищеца главно и пълно доказване на факта, че във връзка с оспорването на процесното наказателно постановление, [фирма] е било представлявано от надлежно упълномощен процесуален представител, който е участвал в производствата пред районен и административен съд, изготвил е жалба, отговор на касационната жалба, участвал е в няколко съдебни заседания и е представил писмени бележки. За тази услуга ищецът е направил разходи в размер на по 1356 лева с ДДС за всяка от съдебните инстанции, представляващи платено адвокатско възнаграждение.

Съдът приема, че разходите са направени по време на висящото съдебно административнонаказателно производство, доколкото сумите са платени преди приключване на делата пред районен съд, съответно – административен съд. Писмените доказателства, установяващи упълномощаването и плащането не са оспорени от ответника. Същите не съдържат противоречия и установяват приетите от съда за доказани факти на валидно упълномощаване, участие в производството пред първа и касационна инстанция, както и плащане по банков път със заверка на сметката на получателя до приключване на съответното съдебното производство.

При горната фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По силата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205 АПК).

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили

тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявените главни иски с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищеца) включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт; 2. незаконосъобразност на административния акт, установена с влязло в сила съдебно решение; 3. наличие на причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат.

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на имуществени вреди.

В разглеждания случай и четирите предпоставки са доказани.

От събраните писмени доказателства безпротиворечиво се установи осъществяването на процесуално представителство на ищеца от адвокат по дело от административнонаказателен характер, приключило с отмяна на наказателно постановление, за което представителство същият е направил разноски пред въззивна и касационна инстанция.

Адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора и е израз на обичайната грижа на лицето за охраняването на неговите права и интереси, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт. В производствата по ЗАНН (в приложимата редакция) субсидиарно са приложими правилата на НПК, които не предвиждат възможност за присъждане на направените в хода на производството разноски за правна помощ и съдействие. Тъй като в закона не е предвиден ред за присъждане на направените в тези производства разноски, извършените разходи за адвокатски хонорар, за осъществяване на правна помощ и съдействие в производство по оспорване на наказателно постановление, приключило с неговата отмяна, представляват имуществена вреда, по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, която не е възстановена и за която ответникът дължи обезщетение на основание чл. 4 ЗОДОВ /в този смисъл и ТР № 1/15.03.2017 г. по ТД № 1/2016 г. на ОСС на ВАС/.

Ищецът проведе успешно главно доказване на реално причинената вреда, изразяваща се в заплатено от него адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на наказателното постановление, респ. в касационното съдебно производство. По делата, приключили с отмяна на обжалваното НП, правната защита на ищеца е осъществена от адвокат с надлежна представителна власт. В горесцитираните договори за правна защита и съдействие е договорено възнаграждение за осъществяване на правната защита и съдействие в размер на 1356 лв. с включен ДДС пред въззивна инстанция и 1356 лв. с включен ДДС – пред касационна, плащането на които суми (в общ размер 2712 лв.) е доказано по категоричен начин в настоящото производство.

Съдът не споделя доводите на ответника, че ищецът е разполагал с достатъчно специалисти - юрисконсулти, които биха могли да осъществяват защита срещу наказателното постановление, поради което ползването на адвокатски услуги не е било необходимо. На първо място, видно от приетата по делото и неоспорена от ответника справка изх. № EPN-4512/11.07.2019 г. /л.68 по настоящото производство/ е че за периода 2014-2016 г. ищецът не е разполагал с юрисконсулти или лица с юридическа правоспособност, назначени по щат. Същият е ползвал такива, назначени по втори трудов договор, на непълно работно време. На второ място, преценката на ищеца, дали да наеме адвокат или да използва назначените юрисконсулти не подлежи

на съдебен контрол. Тази преценка е проявление на неговата търговска самостоятелност относно начина на осъществяване на цялостната дейност на дружеството, в която се включват и защита на интересите на последното по висящи имуществени спорове. Дори да бъде доказано наличие на достатъчен брой юрисконсулти, този факт не обуславя извод за недопустимост на ангажиране на адвокатска защита. Още повече служебно известен на настоящия съдебен състав е фактът, че се касае за оспорване на множество наказателни постановления, издадени от председателя на КЕВР срещу ищцовото дружество, които са били предмет на разглеждане в множество районни и административни съдилища, в различни населени места в цялата страна. Липсват ангажирани от ответника доказателства ищецът да е разполагал с наети по трудово правоотношение юрисконсулти с място на работа в съответното населено място или такова, близо до него. Но дори и да бяха налични такива доказателства, настоящият съдебен състав поддържа становището, че е недопустимо съдът да упражнява контрол за целесъобразност на решения на търговско дружество, насочени към защита финансовите интереси на същото. Ето защо следва да се приеме, че направеният разход от дружеството за адвокатска защита е бил необходим /в този см. решение № 2804/26.02.19 г., решение № 3483 / 11.03.19 г., решение № 7873/27.05.19 г. на ВАС/.

Предвид изложеното главните искове са доказани по основание.

Относно размера на исовете, съдът приема следното:

От мотивите на Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на ОСК на ВАС следва, че в рамките на исковото производство на преценка подлежи и заявеното възражение на ответника, че размерът на претендираното обезщетение не е съобразен с принципа на справедливостта, заложен в нормата на чл. 52 ЗЗД. Именно в исковото производство, съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е „обоснован и справедлив“, т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

При условие, че ЗАНН (в приложимата редакция) и НПК не предвиждат правната възможност за възстановяване на сторените в съдебните административнонаказателни производства разноски (Тълкувателно решение № 2/03.06.2009 г. по т. д. № 7/2008 г. на ВАС, ОСК), съдът дължи произнасяне по заявеното в отговора на исковата молба възражение, че размерът на претендираното обезщетение не е справедлив.

По делото не се спори, че за осъщественото процесуално представителство по оспорване на процесното наказателно постановление ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на по 1356 лева за всяка от инстанциите. Същото е определено съобразно нормата на чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2 и § 2а от ДР на Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения .

С Решение от 28.07.2016 г. по дело С-57/2015 Съдът на ЕС, е приел, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се вземат предвид фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, който трябва да се положи за защитата на съответното право. Съдебните разноски, които следва да

понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат „пропорционални“. Въпросът дали тези разноски са пропорционални обаче не би могъл да се преценява отделно от разноските, които спечелилата делото страна действително е понесла за адвокатска помощ, стига те да са разумни. Макар изискването за пропорционалност да не означава, че загубилата делото страна трябва непременно да възстанови всички направени от другата страна разноски, то все пак изисква страната, спечелила делото, да има право на възстановяване поне на една значителна и подходяща част от разумните разноски, които действително е понесла. Съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска съдът да може във всеки случай, в който прилагането на общия режим в областта на съдебните разноски би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим. Съдът на ЕС е извел задължение за националния съд да гарантира пълното действие на нормите на правото на ЕС, като при необходимост, по собствена инициатива, да оставя неприложена всяка разпоредба на националното законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред - Решение от 09.03.1978 г. по дело 106/1977 на Съда на ЕО.

В съответствие с нормата на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА), размерът на възнаграждението трябва да е справедлив и обоснован, като това изискване следва да се прилага и когато се определят минималните размери на адвокатските възнаграждения, защото техните размери следва да съответстват на два обективни критерия - обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. За да се приеме, че минималните размери на адвокатските възнаграждения са обосновани и справедливи, както изисква законовата норма, цената на адвокатския труд следва да представлява изражение и на двата критерия. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд във връзка с обжалване на различни текстове от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения - решение № 9273 от 27.07.2016 г. по адм. д. № 3002 от 2015 г., потвърдено с решение № 5485 от 2.05.2017 г. на петчленен състав на Върховния административен съд по адм. д. 1403/2017 г. Съображения в този смисъл са изложени и в решение на Съда на Европейския съюз от 23.11.2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16. В т. 47 от решението СЕС посочва следното относно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения: "В случая разглежданата в главните производства правна уредба не съдържа какъвто и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. В частност тази правна уредба не предвижда каквото и да било условие, отговарящо на изискванията, които Върховният административен съд (България) формулира в решението си от 27 юли 2016 г. и които се отнасят по-специално до достъпа на гражданите и юридическите лица до квалифицирана правна помощ и необходимостта от предотвратяване на всякакъв риск от влошаване на качеството на предоставяните услуги."

Договореното във всяко едно от административнонаказателните производства

адвокатско възнаграждения, в размер на 1356 лв. с включен ДДС, е определено съобразно регламентирания с действащата към онзи момент разпоредба на чл. 18, ал. 1, т. 4 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения на Висшия адвокатски съвет минимум съобразно материалния интерес по спора. Наредбата е подзаконов нормативен акт, приет в съответствието с разпоредбата на чл. 36, ал. 2 ЗА, която изрично посочва че размерът на адвокатското възнаграждение за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, като този размер следва да е справедлив и обоснован, но не може да бъде по-нисък от предвидените в Наредбата минимални размери. Нещо повече - договарянето на адвокатско възнаграждение под установения размер в чл. 18, ал. 1, т. 4 от Наредбата е предпоставка за образуване на дисциплинарно производство срещу адвоката по смисъла на чл. 132, ал. 1, т. 5 ЗА.

Тъй като платеното от ищеца в административнонаказателното производство възнаграждение е в минимален размер, то с оглед разпоредбата на чл. 36, ал. 2 ЗА, съдът намира искането на ответника претендираното обезщетение да бъде редуцирано поради прекомерност, за неоснователно.

Действително, съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, но съобразно нормата на чл. 36, ал. 2 ЗА този размер не бива да е по-малък от предвидения в тарифата минимален размер.

Съдът не споделя доводите на ответника, че разрешението, дадено от Съда на Европейския съюз/ /Решение по съединени дела С-427/16 и С-428/16/, обосновава извод за противоречие на Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения с разпоредбите на съюза, респективно - съставлява основание за съда да не я приложи. Европейският съд е посочил, че местната юрисдикция, съобразно действащата в страната правна рамка следва да направи оценка за целите, които преследва нормативният акт. Това съответната юрисдикция следва да стори по установения в страната правен ред. Такъв, съобразно действащото национално законодателство, е предвиден в Закона за нормативните актове и АПК.

Законът за адвокатурата е предвидил възможност Висшият адвокатски съвет като представителен орган на адвокатурата да приема подзаконови актове, свързани с дейността на адвокатурата. Делегираното правомощие да приема актове, свързани с нейното самоуправление, е израз на публичната власт на народа. Ето защо, съдът споделя становището, че легитимните цели, които се преследват с процесната наредба, не са свързани единствено и само с конкуренцията на вътрешния пазар, а и с преследването на възложените по силата на чл. 134 от Конституцията задължения на адвокатурата да защитава правата и интересите на гражданите, в условията на независимост от останалите власти, което би могло да бъде постигнато единствено чрез самоуправление и самоиздръжка. В този смисъл приетата от Висшия адвокатски съвет Наредба № 1 за минималните адвокатски възнаграждения представлява израз на частично делегираната ѝ по закон нормотворческа

публична функция при спазване на принципите на самоуправление и самоиздръжка.

С оглед на това, възражението на ответника, че Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения не може да намери приложение предвид практиката на Съда при Европейския съюз и на основание чл. 15 ЗНА поради нейното противоречие с разпоредбата на чл. 36, ал. 2 ЗА, са неоснователни.

За да прецени, дали претендиращият размер на платените от ищеца адвокатски възнаграждения са справедливи и обосновани, съдът съобрази от една страна, че се касае за множество еднотипни дела, които предполагат почти идентична предварителна подготовка, свързана с проучване на материали, доказателства, относима правна уредба и с изготвяне на съответните жалби срещу НП. От друга страна, взе предвид размера на отделните наложени санкции, които самостоятелно преценен, повишава допълнително отговорността за качеството и ефективността на положения адвокатски труд по всяко отделно производство. Съдът съобрази и факта, че се касае за множество оспорвания, в различни населени места, което предполага разходване на допълнителен професионален и времеви ресурс от страна на процесуалния представител на ищеца, извън обичайните командировъчни разходи.

При тези обстоятелства, настоящият съдебен състав приема, че уговорените и заплатени възнаграждения за всяка от съдебните инстанции в минималния, предвиден в чл. 18, ал. 2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, е справедлив и не са налице законови предпоставки за намаляването им. При договаряне на минимален хонорар по Наредбата, страните очевидно са съобразили особеностите на производствата: многобройните дела, ниска фактическа и правна сложност, еднотипност на правните спорове и въпреки високия материален интерес, са уговорили минимално възнаграждение съобразно него.

Предвид изложеното, съдът приема предявените искиви претенции за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, равняващо се на съответните съдебни разноски, свързани с отмяната на наказателното постановление за основателни, поради което следва да бъдат уважени в пълен размер, ведно със законната лихва, считано от датата на отмяна на процесното НП – 03.06.2016 г. до окончателното изплащане. В съответствие на приетото по т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на Общото събрание на съдиите на Гражданска колегия на Върховния касационен съд, постановено по тълк. д. № 3/2004 г. лихвата е дължима, считано от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт. Съгласно приетото в мотивите по т. 1 на Тълкувателно постановление № 1/2015 г., постановено по т. д. № 2/2014 г. на Гражданската колегия на Върховния касационен съд и на Общото събрание на съдиите от Първа и Втора колегия на Върховния административен съд "... определяща е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа, негов издател. Независимо, че наказателното постановление не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, определящо за квалификацията на иска за вреди по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е

обстоятелството, че актът се издава от административен орган, представлява властнически акт и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. " Ето защо, приетото разрешение по т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на Общото събрание на съдиите на Гражданска колегия на Върховния касационен съд, постановено по тълк. д. № 3/2004 г., че "При незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им." е приложимо и към настоящия правен спор.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, предвид уважаване на исковата претенция в пълен размер, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски. Същият е представил списък по чл. 80 ГПК /л.70-л.71/, подкрепен от ангажирани писмени доказателства, установяващи сторени по делото разноски в общ размер на 842,00 лева, в т.ч. 50,00 лева – заплатена държавна такса по всеки от двата приети за съвместно разглеждане в условията на обективно кумулативно съединяване главни иска, и 792,00 лева – общ размер на заплатено адвокатско възнаграждение по два приложени договора за правна защита и съдействие във връзка с предявяване на вредите от отмененото наказателно постановление не с една, а с две искиви молби. Съдът намира възражението на пълномощника на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение в това производство за основателно. Съответстващо на принципа за добросъвестност при упражняване на процесуални права (чл. 3 ГПК) поведение е ищецът да предяви вземането си, произтичащо от един и същ правоувреждащ юридически факт (отмяна на НП) с една искова молба. Изборът на ищеца да образува две отделни производства, по всяко от които да плати отделни адвокатски възнаграждения, не кореспондира с посочения принцип на добросъвестност, а никой не може да черпи права от собственото си противоправно поведение, поради което върху ищеца следва да бъде възложената тежестта от присъждане само на онова заплатено от него адвокатско възнаграждение, което би му се следвало при добросъвестно упражняване на процесуални права във връзка със защитата на претендираното от него накърнено материално субективно право. Предвид ниската правна и фактическа сложност на делото, едно-единствено проведено открито съдебно заседание, извършените в хода на делото процесуални действия от пълномощника на ищеца, многобройните идентични дела,

настоящият съдебен състав намира, че всяко възнаграждение, в размер по-голям от минималния по Наредба № 1 би било прекомерно. Материалният интерес на делото е 2712,00 лева, поради което, при приложение на чл. 7, ал. 2, т. 2 от същата наредба, дължимото възнаграждение е в размер на 419,74 лева без ДДС и 503,81 с начислен ДДС.

Направените разноски за заплатена държавна такса в общ размер на 50,00 лева следва да бъдат възстановени от ответника в пълен размер. Така общият размер на разноските, които следва да бъдат присъдени в полза на ищцовото дружество е 553,81 лева, а за разликата до 842,00 лева, претенцията му като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно по аргумент за противното на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ (в приложимата редакция), установяващ дължимост на разноски в полза на ответника единствено в хипотезата на изцяло отхвърляне на иска, какъвто не е процесният случай.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране, с адрес [населено място], [улица] – 10, **ДА ЗАПЛАТИ** на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], В. Т.-Е, [улица], ЕИК[ЕИК], чрез Ад „В., Ж. и Партньори“, представлявано от адвокат Г. В.:

- сумата от 1356,00 (хиляда триста петдесет и шест) лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от незаконосъобразно наказателно постановление № НП-216/30.01.2015 г., издадено от председателя на Комисия за енергийно и водно регулиране, състоящи се в направени от ищеца разноски във връзка с обжалване на същото наказателно постановление по нахд № 338/2015 г. по описа на Районен съд [населено място], ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 1356,00 лева, считано от 03.06.2016 г. до окончателното изплащане на задължението;

- сумата от 1356,00 (хиляда триста петдесет и шест) лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от незаконосъобразно наказателно постановление № НП-216/30.01.2015 г., издадено от председателя на Комисия за енергийно и водно регулиране, представляващи разноски за процесуално представителство на ищеца по кнахд № 126/2016 г. по описа на Административен съд [населено място], ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 1356,00 лева, считано от 03.06.2016 г. до окончателното изплащане на задължението.

- сумата от 553,81 (петстотин петдесет и три лева и 81 ст.) лева, представляваща съдебни разноски пред настоящата съдебна инстанция, като отхвърля претенцията за разликата до пълния предявен размер от 842,00 лева като неоснователна.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок

от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: